



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

# NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 233/06-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. marca 2007 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta o sťažnosti I. K. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. V. P., B., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 168/2004 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4 C 1313/1998 a sp. zn. 7 C 107/1991) v období po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 268/04-45 z 15. marca 2005 takto

## **r o z h o d o l :**

Základné právo I. K. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 168/2004 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4 C 1313/1998 a sp. zn. 7 C 107/1991) v období

po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 268/04-45 z 15. marca 2005 porušené nebolo.

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 14. septembra 2006 č. k. I. ÚS 233/06-32 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 168/2004 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4 C 1313/1998 a sp. zn. 7 C 107/1991) v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. IV. ÚS 268/04-45 z 15. marca 2005.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobou podanou okresnému súdu 14. februára 1991 sa sťažovateľ domáhal ochrany svojho vlastníckeho práva, pričom o tomto jeho nároku okresný súd konal pod sp. zn. 7 C 107/1991 s tým, že o časti žalobného nároku rozhodol rozsudkom z 31. októbra 1996 a vo zvyšnej časti vylúčil nárok sťažovateľa na samostatné konanie. O vylúčenej časti žalobného nároku konal okresný súd pod sp. zn. 4 C 1313/1998 až do 9. júna 1999, keď rozsudkom znovu rozhodol iba o časti sťažovateľovho nároku, ktorý bol prerokúvaný v rámci konania vedeného pod sp. zn. 4 C 1313/1998 a vo zvyšku vylúčil vec na samostatné konanie. O vylúčenej časti žalobného nároku konal ďalej okresný súd pod sp. zn. 2 C 168/2004 až do 24. februára 2006, keď uznesením spojil na spoločné konanie konania vedené pod sp. zn. 4 C 1313/1998 (ktoré pokračovalo z dôvodu zrušenia rozsudku okresného súdu z 9. júna 1999 v odvolacom

konaní) a sp. zn. 2 C 168/2004 s tým, že ďalej sa bude viesť spoločné konanie pod jednou spisovou značkou 4 C 1313/1998 a súčasne toto spojené konanie zastavil. Podľa sťažovateľa okresný súd koná v jeho veci so zbytočnými a neodôvodnenými prietahmi, keď od podania žaloby (14. februára 1991) právoplatne nerozhodol o celom ním uplatnenom nároku, čím sa neustále predlžuje stav jeho právnej neistoty.

Sťažovateľ v relevantnej časti sťažnosti týkajúcej sa posudzovaného obdobia, t. j. po 15. marci 2005 uviedol: „(...) dňa 9. VI. 99 (...) bardejovský súd znovu rozhodol o jednom mojom nároku a v prevyšujúcej časti opäť vylúčil vec na samostatné konanie, ktorému udajne prefikovaný sudca prideliť nové č. k. pod 2 C 168/04. Toto konanie, bez toho, aby ja som o ňom vedel, teoreticky trvalo až do dňa 23. II. 06, aj keď v skutočnosti za celú tú dlhú dobu súd neurobil v tomto konaní a pod týmto čís. prakticky žiadny úkon!

Dňa 24. II. 06 sa ten istý sudca odhodlal pre ďalší experiment, keď svojím uznesením spojil opäť toto celé konanie do jedného celku, ktorému dal číslo 2 C 168/04. Toto jeho rozhodnutie je právoplatné a pred všeobecnými súdmi a ani prostredníctvom orgánov prokuratúry je nenapadnuteľné. Je treba zdôrazniť, že táto zmena v konaní je účelová lebo sudca hľadá východisko z labyrintu, ktorý sám vytvoril, keď najsamprv z jedného konania vytvoril umele 3 a teraz ich spája lebo nevie, ako má urobiť za celým prípadom bodku (...).

Som presvedčený, že aj v danom prípade bardejovský súd porušil na môj úkor označené základné a ľudské právo podľa Ústavy SR i Eur. Dohovoru, hlavne pokiaľ ide o výslovné právo na súdne konanie bez zbytočných prietahov a analogické právo na prejednanie veci v primeranej lehote.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1.) Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa ods. 2), čl. 48 Ústavy SR a ods. 1), čl. 6 Dohovoru postupom Okresného sudu v Bardejove v konaní vedenom u neho pod č. k. 2 C 168/04 porušené boli.

2.) Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 40 tis. Sk (slovom štyridsaťtisíc korún slovenských), ktoré je mu povinný Okresný súd v Bardejove uhradiť do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.

3.) Ukladá Okresnému súdu v Bardejove uhradiť vzniklé trovy tohto konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predseda listom sp. zn. Spr. 1050/06 z 27. novembra 2006 a po konzultácii so svojim právnym zástupcom aj sťažovateľ stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom zo 4. decembra 2006.

2.1 Predseda okresného súdu okrem prehľadu procesných úkonov v predmetnej veci vo svojom vyjadrení uviedol:

„Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Aj keď o niektorých nárokoch sťažovateľa vo veci sp. zn. 2 C 168/2004 (predtým sp. zn. 4 C 1313/98) nebolo doposiaľ meritórne rozhodnuté a konanie ako také nie je doposiaľ právoplatne skončené, na strane sťažovateľa nemožno hovoriť o stave právnej neistoty. Ako totiž vyplýva z obsahu spisu a chronológie úkonov, sťažovateľ podaním zo dňa 4. 7. 2005 vzal spolu so svojou manželkou žalobu v celom rozsahu späť a aj keď to sťažovateľ vo svojich písomných podaniach výslovne neuvádza, nemožno mať pochybnosti o tom, že dôvodom, pre ktorý sťažovateľ na svojej žalobe netrvá je predovšetkým fakt, že žalovaní svoju nehnuteľnosť odpredali, čím aj objektívne zanikla materiálna príčina na spore. Žalovaní svoju nehnuteľnosť, ktorá bola susednou k nehnuteľnostiam sťažovateľa, predali ešte pred tým, než začala plynúť doba sťažovateľom tvrdeného porušovania jeho základného práva, teda pred 15. marcom 2005 a tak je nesporné, že k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ale ani práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v dobe po 15. marci 2005 nedošlo. Navyiac úkony súdu v konaní po 15. marci 2005 boli plynulé, vykonávané v primeraných lehotách a tak ani z tohto pohľadu k porušeniu sťažovateľom tvrdených základných práv nedošlo. Na tomto tvrdení nič nemení fakt, že úkony súdu boli

vykonávané vo veci vedenej pod sp. zn. 4 C 1313/98, lebo je nesporné, že tieto úkony sa týkali oboch, predtým samostatných vecí, teda aj veci sp. zn. 2 C 168/04.

*Vychádzajúc z uvedeného navrhujem sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietnuť v celom rozsahu a účastníkom náhradu trov konania nepriznať, keď odporca sa tohto práva výslovne zrieka.*

*V zmysle § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v platnom znení prehlasujem, že súhlasím, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“*

2.2 Sťažovateľ vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu okrem iného uviedol:

*„Na základe poverenia môjho advokáta a po konzultácii s ním k Vášmu listu sp. zn. I. ÚS 233/06-44, zo dňa 29. XI. 2006, už v predstihu zaujímam toto stanovisko:*

*List predsedu Okresného súdu v Bardejove sp. zn. Spr. 1050/06, zo dňa 27. XI. 06, je zavádzajúci, v ktorom si jeho predseda v mnohom odporuje. Ja nemám vedomie o tom, aby sa Ústavný súd SR už predtým zaoberal aj kauzou pod č. k. 2 C 168/04, pretože som o nej ani nevedel, takže som ju nemohol pred ústavným sudom skôr napadnúť. (...) Na jednej strane zodpovedný sudca tvrdí, že doposiaľ nebolo vo veci meritórne a právoplatne rozhodnuté a na druhej, že stav právnej neistoty už vraj netrvá, čo je naprosto nelogické lebo je to v rozpore s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR, z ktorej jednoznačne vyplýva, že stav každej právnej neistoty sa končí až právoplatným rozhodnutím súdu, ktorého tu v mojom prípade niet a zrejme, ani čoskoro nebude, pretože aj táto vec práve vinou bardejovského sudu, ako keby sa dostala do patovej situácie! Tu predseda ani tak neide o konania, ktoré tejto kauze predchádzali, tu ide o umelo a účelovo vytvorené nové súdne konanie bez môjho vedomia pod č. k. 2 C 168/04, ktorého tu vôbec nebolo treba a v rámci ktorého sa tu takmer dva roky prakticky zo strany bardejovského súdu nič nerobilo, pretože odpojednávajúci samosudca iba špekuloval a lavíroval i predstieral, že čosi užitočné robí a pričom sa iba chcel zbaviť veci (...).*

*Vzhľadom na predom uvedené netrám na ústnom pojednávaní pred ÚS SR lebo vec je pre mňa jednoznačná a v môj prospech a ja nemám k veci čo dodať (...).“*

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní - vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva - ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

4. V tejto veci pôvodne prijímal sťažnosť I. senát ústavného súdu, pretože v súlade s rozvrhom práce na rok 2006 a 2007 bol sudca spravodajca Juraj Horváth členom I. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu 28. februára 2007 Rozvrhom práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2007 sp. zn. Spr 140/07 rozhodlo, že s účinnosťou od 28. februára 2007 sa stal sudca spravodajca Juraj Horváth členom II. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu zároveň rozhodlo, že veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Juraj Horváth, sa prerokujú v II. senáte ústavného súdu. Z tohto dôvodu sa táto vec prerokovala a rozhodla vo veci samej v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

5. Zo sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 168/2004 v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. IV. ÚS 268/04-45 z 15. marca 2005, ktoré bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené 22. apríla 2005, okresný súd vykonal tieto procesné úkony:

- 24. február 2006 – okresný súd uznesením spojil na spoločné konanie konania vedené pod sp. zn. 4 C 1313/1998 a pod sp. zn. 2 C 168/2004 s tým, že spoločné konanie bude ďalej vedené pod sp. zn. 4 C 1313/1998, a súčasne ďalším uznesením toto konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby a protižaloby;

- 13. apríl 2006 – sťažovateľ a spol. sa odvolali proti uzneseniu z 24. februára 2006, ktorým bolo konanie zastavené;
- 19. apríl 2006 – spis bol predložený na odvolacie konanie Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“), kde bolo vedené pod sp. zn. 1 Co 114/2006;
- 17. január 2007 – krajský súd uznesením sp. zn. 1 Co 114/2006 potvrdil rozhodnutie okresného súdu v časti zastavenia konania o protižalobe žalovaných a vo zvyšku uvedené rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie;
- 31. január 2007 – krajský súd zaslal spis okresnému súdu;
- 6. február 2007 – spis bol po doručení z krajského súdu prevedený zo senátu JUDr. P. do senátu JUDr. S., u ktorej sa v súčasnosti nachádza.

## II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 168/2004 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4 C 1313/1998 a sp. zn. 7 C 107/1991) o žalobe sťažovateľa a spol. o ochranu vlastníckeho práva došlo v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. IV. ÚS 268/04-45 z 15. marca 2005 k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z opísaného priebehu konania vyplývajúceho z predloženého súdneho spisu, ústavný súd zistil, že po rozhodnutí ústavného súdu č. k. IV. ÚS 268/04-45 z 15. marca 2005 okresný súd vykonal v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 168/2004 prvý procesný úkon po viac ako jedenástich mesiacoch, a to 24. februára 2006, keď uvedené konanie uznesením spojil na spoločné konanie s konaním vedeným pod sp. zn. 4 C 1313/1998. Podľa názoru

ústavného súdu nemožno toto obdobie (viac ako 11 mesiacov) kvalifikovať ako obdobie absolútnej nečinnosti okresného súdu, pretože, ako to vyplýva zo súdneho spisu, z dôvodu prepojenia nárokov okresný súd v tomto období konal o nároku sťažovateľa, ktorý bol predmetom konania vedeného pod sp. zn. 2 C 168/2004 aj v rámci konania vedeného pod sp. zn. 4 C 1313/1998, ktoré boli napokon spojené na spoločné konanie.

Ústavný súd poznamenáva, že dobu, počas ktorej sa spis z dôvodu odvolacieho konania nachádzal na krajskom súde (od 19. apríla 2006 do 31. januára 2007) a ktorej dĺžku, resp. trvanie nemohol okresný súd ovplyvniť, nemožno z objektívnych dôvodov pripočítať na jeho ťarchu.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd upriamuje pozornosť na svoju judikatúru podľa ktorej, nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

Ústavný súd tiež už opakovane vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04).

V danom prípade s prihliadnutím na všetky okolnosti veci ústavný súd nezistil výskyt tak významného a neodôvodneného obdobia nečinnosti v postupe okresného súdu, ktoré by odôvodňovalo vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil, že zo strany okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 168/2004 nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitostí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je v zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy podmienené vyhovením sťažnosti vo veci samej (vyslovením porušenia základných práv alebo slobôd zaručených v ústave alebo v kvalifikovanej medzinárodnej zmluve).

O uložení povinnosti niektorému z účastníkov konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy, rozhoduje ústavný súd podľa „výsledku konania“ (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) zohľadňujúc (obdobne ako v prípade rozhodovania o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia), či bola sťažovateľova sťažnosť dôvodná, teda či ústavný súd vyslovil porušenie základných práv alebo slobôd sťažovateľa zaručených v ústave alebo v kvalifikovanej medzinárodnej zmluve vo veci samej.

Pretože v uvedenom prípade ústavný súd vyslovil, že sťažovateľom označené práva porušené neboli, uvedenými návrhmi sa ústavný súd pri svojom rozhodovaní už nezaoberal (obdobne napr. III. ÚS 30/03, III. ÚS 127/03).

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2007